

Βάνει τὰ σκουλαρίκια της τροκάνια τοῦ γιδιῶνε,
βάνει καὶ τὰ βραχιόλια της χανάκες τοῦ σκυλλιῶνε
(τροκάνια = κουδούνια, χανάκες = σιδερένια περιλαίμια)
Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Χάρο, κι ἄ σ-σ' ἤπεφεν ὁ Θεὸς νὰ πάρης τὴν ψυχὴν-μον,
τὰ ἴδια μου 'χ' ἀκούρευτα, 'ς τὴν-μάνδρα ποκλεισμένα
Κάρπ.

Λύκος νὰ φάῃ τὰ πρόβατα καὶ τσάκαλος τὰ γίδια
"Ηπ. (Μέγα Περιστ.)

Ἰδῶ σὶ τούτην τὴν αὐλὴ μὴ μάρμαρον στρουμένη,
ἰδῶ 'χουν χίλια πρόβατα καὶ τρεῖς χιλιάδες γίδια
Μακεδ. (Κοζ.)

Καλὴ σου 'σπέρα, τσόμπανε καὶ καμπανοφρυδάτε,
τίλους εἶναι τὰ πρόβατα, τίλους εἶναι τὰ ἴδια;
Βιθυν. (Μουδαν.)

Γκλίτσα, μὴν ξεῖδες πρόβατα, γκλίτσα, μὴν ξεῖδες γίδια;
Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Μὰ σὰν θὰ τὴν εὐλοῦθῃ, θὰ σφάξῃ χίλια βούδια
κ' ἐννιά χιλιάδες πρόβατα καὶ τρεῖς χιλιάδες γίδια
'Αμοργ.

Τώρα εἶδα καὶ κατάλαβα, | αἰ νουνιᾶ, παλιοντουνιᾶ,
πὼς χορεύουνε οἱ γαμπροὶ | σὰν τὰ γίδια 'ς τὸ μαντρί
Πελοπν. (Παιδεμέν.) β) Θήλεια αἰξ ἐνὸς ἔτους 'Αγαθον.
2) Εἶδος λαχανευομένου φυτοῦ, τὸ ὅποιον ὁμοιάζει μὲ τὸ
σπανάκι, πιθαν. τὸ φυτὸν Τραγοπόγων ὁ μείζων (Trago-
rogon majus), τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae)
Μακεδ. (Φυτ.) 3) Μεταφ., ἄνθρωπος ἄξεστος, ἀκοινώνητος,
ἀμόρφωτος πολλαχ.: "Ημουν γίδι ὁλότελα τότε, γιὰτ' ἤμουν
τὸ ἀνέβγαλτος Πελοπν. (Τρίκκ.) Ντίπ γίδι εἶναι ἡ χαμένους
Μακεδ. (Δεσκάτ.) "Αιντε, ρε γίδι, πὺν θέλεις νὰ κάνης καὶ
σὺ τὸ μορφωμένο! Πελοπν. (Τριφυλ.) Ρέ, τοῦ γίδ', π' θέλ' νὰ
μᾶς κάῃ τοῦ γαρόσου Εὐβ. ("Αχρ.) "Ηρθε 'κείνο τὸ γίδι 'πὸ
τοῦ Μανιάκι καὶ γίνηκε νοικοκύρης 'ς τὰ δικά μου τὰ κόπια!
Πελοπν. (Γαργαλ.)

γιδιά ἡ, αἰδέα Κάρπ. ("Ελυμπ.) ἰδέα Κάρπ. γιδιά πολλαχ.
γιδιά Πελοπν. (Μάν.) γ' δία πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γιδεᾶ Μα-
κεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ.) γιδία Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδια ἢ γίδι, εἰς τὸ ὅπ. καὶ αἰίδι,
κατὰ τὰ εἰς -ε ἄ -ι ἄ δέρματος δηλωτικὰ.

1) Δέρμα αἰγὸς ἀκατέργαστον, αἰγὴ πολλαχ. καὶ Τσακων.:
Πῆρα μὴ γιδιά νὰ φτειάσω ἓνα τουλούμι Πελοπν. (Καρδαμ.)
"Εχω μὴ γιδιά καὶ λέω νὰ δῇ γάνω τουλούμι Εὐβ. (Ψαχν.)
Φέρε μου τὴν αἰδέα νὰ κόψω 'να λουρί Κάρπ. ("Ελυμπ.) Πῆ-
ρα μὴ γιδιά νὰ γάμω ἓνα ἀσκοπούλι Ἰθάκ. "Αμα πᾶς 'ς τὸ
πανηγύρι, νὰ μοῦ φέρῃς δυὸ γιδιές νὰ φκειάσω ἀσκιά νὰ
κουβαλήσω τὸ κρασί καὶ 'φέτος Πελοπν. (Κοντογόν.) Θέλου
ν' ἀγουράσου μὴ καλὴ γιδιά γιὰ νὰ φκειάξουν τοῦ σαμάρ' τ'ς
φουράδας "Ηπ. (Κουκούλ.) Τοῦ διωμάτ' ἀπὸν γ'δεᾶ εἶναι
καλύτερου ἀπ' τοῦ πρόβειον Μακεδ. (Δεσκάτ.) Τῇ γ'δεᾶ τὴ
γανᾶμι λουριά, τ' γανᾶμι καὶ τυροδέματον Μακεδ. (Γήλοφ.)
|| Ἄσμ.

Τώρα εἶδα καὶ κατάλαβα

πὼς χορεύουν οἱ γοιγές | σὰν τομάρια, σὰν γιδιές
Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.) Συνών. γιδαριᾶ, γιδερός
3, γιδοπέτσι, γιδοπροβιά, γιδοτόμαρο.
Πβ. ἀρνιακός Β1. β) Δέρμα αἰγοπροβάτων ἐν γένει
Τῆλ. 2) Ἀσκὸς ἐκ προχείρως κατεργασμένου δέρματος αἰ-
γός, διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρεται ὕδωρ, ἔλαιον, οἶνος, γλεῦ-
κος, μέλι, στέμφυλα, ρητίνη κλπ. πολλαχ.: 'Σ τις γιδιές
βάνουμε νερό νὰ-ν-τὸ ματαφέρουμε 'ς τὸ βουνὸ νὰ πίνουνε τὰ

πράματα (=γιδοπρόβατα) Πελοπν. (Παιδεμέν.) Μοῦ τρούπη-
σε ἡ γιδιά καὶ κόντεψε νὰ μοῦ χυθῇ ὅλο τὸ λάδι Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ.) Ἄπ' τ' ἀμπέλι μας βγήκαν ἱφτὰ γιδιές κρασί Στε-
ρελλ. (Περίστ.) Τρύπ'σαν οἱ γιδιές μ' καὶ χυθ'καὶ τοῦ κρασί
αὐτόθ. Δὲ μοῦ δίνεις τίς γιδιές σου νὰ κουβαλήσω τὸ κρασί;
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Εἴχαμε μὴ γιδιά πῶπιανε ἐβδομήντα
ὀκάδες λάδι Πελοπν. (Βερεστ.) Παίρνουμε τίς γιδιές καὶ
πᾶμε 'ς τ' ἀμπέλι καὶ τρυγάμε Πελοπν. (Λάμπ.) 'Σ τις
γιδιές βάζαμε τυρὶ καὶ μοῦστο Εὐβ. (Γραμπ.) Γιομίσαμε
τὴ γιδιά σταφυλοπάτ' (=γλεῦκος) Στερελλ. (Λεβάδ.) Φέ-
τον πῆρα δώδικο γιδιές κρασί Στερελλ. ('Ασπρόπυργ.)
3) Μεταφ., ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ τοῦ οἶνου: α) γυνὴ μέθυσος Πε-
λοπν. (Τρίκκ.) β) Γυνὴ λίαν εὐσωμος Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιδιᾶς Στερελλ.
(Ἀσπρόπυργ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Σ τοῦ Γιδιᾶ τὴ
Ράχη Πελοπν. ('Αναβρ.)

γιδιάρης ὁ, Εὐβ. (Γραμπ. Κάρυστ. κ.ά.) Ζάκ. Μα-
κεδ. (Βόιον) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κερπιν. Μαζαίικ.) Στε-
ρελλ. (Τσουκλαῖδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδια καὶ τῆς πρρχωγ. κατὰλ. -ι ἀ ρ η ς.

Ὁ βοσκὸς οἰκοσίων αἰγῶν χωρίου ἐνθ' ἄν.: Ἐγὼ εἶμαι
γιδιάρης Γραμπ. Ἐχω πέντε γιδιάρηδες Κάρυστ. Γιδιάρης
θὰ σοῦ γίνω; Κερπιν. Ὁ γιδιάρης γυρεύει τὰ φυλαχτικά του
(=τὴν ἀμοιβή του διὰ τὴν φύλαξιν τῶν αἰγῶν τοῦ χωρίου)
αὐτόθ. Συνών. γιδιάρης, γιδοβιτισιάρης.

γιδίλα ἡ, ἐνιαχ. γ' δίλα "Ηπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Γήλοφ.
Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδια καὶ τῆς πρρχωγ. κατὰλ. -ί λ α,
περὶ τῆς ὁπ. βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ 2, 247 κέξ.

Ἡ ὁσμὴ αἰγὸς ἐνθ' ἄν.: Κάπους μυρίζ' γ' δίλα αὐτὸ τοῦ
σπίτ', γιὰτὶ ἔχουν τοῦ γ'δουμάντρ' δίπλα σ' αὐτὸ Κουκούλ.

γιδινός ἐπίθ. Ζάκ. Κεφαλλ. Μεγανήσ. Πελοπν. (Βερεστ.
Κορινθ. Οἶν. Παιδεμέν. κ.ά.) γιδ'νός Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ.
(Βαμβακ. κ.ά.) γιδινός "Ηπ. (Δερβίτσ. Μαργαρ. κ.ά.) Πε-
λοπν. (Γαργαλ. Καρδαμ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Συκιὰ
Λακων. κ.ά.) Φοῦρν. γιδινός Θεσσ. (Μεταξοχώρ. Σκλήθρ.
Τρίκερ. Φάρσαλ.) Σάμ. (Μαυραντζ.) Στερελλ. (Παρνασσ.)
γιδ'νός "Ηπ. ("Αγναντ. Καταρρ. Μελισσ. Πλάκ. Πράμαντ.
κ.ά.) Θεσσ. ('Αετόλοφ. Ἀρματωλικ. Βαθύρρ. Πολυνέρ. κ.ά.)
Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καστορ. κ.ά.) Στερελλ.
(Πατιόπουλ. Σπάρτ. Φθιώτ. Φωκ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γιδινός. Οἱ προπαροξύτονοι τύπ.
κατὰ τὸ ἀντίστοιχ. π ρ ὁ β ε ι ο ς.

Ὁ ἐξ αἰγὸς προερχόμενος ἢ πρὸς τὴν αἶγα ὁμοιάζων ἐνθ'
ἄν.: Γιδινὸ γάλα-κριάς Πελοπν. (Τρίκκ.) Γιδινὴ μυζήθρα
Ζάκ. Γιδينو μαλλί Πελοπν. (Καρδαμ.) Γιδινου τυρὶ Στερελλ.
(Παρνασσ.) Γιδ'νον τουμάρ' Μακεδ. (Καστορ.) Τοῦ γιδινου
βούτ'ρου εἶναι καλὸ Θεσσ. (Σκλήθρ.) Τὸ γιδينو βούτυρο εἶναι
πλεὺς καλὺτερο 'πὸ τὸ πρόβειο Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐχουμε
γάλα πρόβειο, γιδينو καὶ γελαδινὸ "Ηπ. (Μαργαρ.) Δὲ μ'
ἀρέσ' τοῦ γιδ'νὸ τυρὶ Εὐβ. ("Αχρ.) Ἡ γιδ'νη πυτιὰ ἦταν ἡ
καλύτερη Θεσσ. ('Αετόλοφ.) Ἡ γιδ'ν' ἡ κουπριά εἶναι καλύ-
τιρ' ἀπ' ὅλῃς γιὰ τ' ἀμπέλ' "Ηπ. (Κουκούλ.) 'Σ τοῦ βουτινέ-
λου χ'πᾶν τοῦ γάλα τοῦ γιδ'νου καὶ βγάν'ν τοῦ βούτ'ρου (βου-
τινέλου = κᾶδη) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Τοῦ γάλα τοῦ γιδ'νου
κάῃ καλὸ βούτ'ρου Θεσσ. (Πολυνέρ.) Αὐτὰ 'νι γιδ'να μαλλιά
Θεσσ. (Βαμβακ.) || Ἄσμ.